

Andante. *dolce*

En u-lyksalig Mand, forfulgt af sva--re

Pla--ger Tilflugt til E--der ta--ger, om Medynk be--der han. Han Skjæbnens Gru--som--hed Paa--

drog sig ei ved Brø--de; man lod hans Hjer--te blø--de, dog ei af Had han veed. Hav der--for Med--ynk

med hans Nöd, og und ham Huusly, und ham Bröd! hav derfor Medynk med hans Nöd, og und ham Huus-ly,

und ham Bröd! Den muntre Strengelæg paa

Vandring ham led-sa-ger, og længe bit-tre Kla-ger kun fra dens Strengesteeg. Han för var Lyk-kens

Sön: da trösted han den Ar-me. Til Lön J da for-bar-me jer o-ver ham i Nöd! Ja ha-ver Med-ynk

med hans Nöd og und ham Huusly, und ham Bröd! ja ha-ver Med-ynk med hans Nöd og

und ham Huus-ly, und ham Bröd!

Romance af Syngestykket Kong Waldemar.

af Weigl.

Maestoso.

1.) J
2.) Ti]

Dan...ne mark en Drot der var, han heed den go...de Wal...de...mar, ham
Fest man ind...hød Wal...de...mar; for List hans Hjer...te frem...med var, thi

p

piu mosso.

el...sked Folk og Hær. Sin Kon...ge-pligt han ö...ved tro, dog
gik han did med Lyst. Men un...der Gje...ste...bu...dets Fryd gjen-

f *p*

sjel den bygger va -- rig Ro hos den, som Kronen bær. Med Avind saae Kong
 löd för rædersk Svær de lyd, det gjaldt hans æd le Bryst. Dog heldig han und --

f *p*

tempo 1mo

Svend hans Roes og Væl -- de sti -- ge og tit maa Dy -- den vi -- ge naar
 veeg Falsk he -- dens lum -- ske Sna -- rer. Guds stærke Haand be -- va -- rer saa

Chor.

Svig be -- lu -- rer den. Ja tit maa Dy -- den vi -- ge, naar Svig be -- lu -- rer den.
 tit den skyldfrie Mand. Guds stærke Haand be -- va -- rer saa tit den Skyld -- frie Mand.

f